

یادداشت

فرصتی برای شگفتی سازی غیرت ایرانی

▲ مسعود سلطانی فر وزیر ورزش و جوانان

صد و ده سال پیش (سال ۱۹۰۸) که اولین بازی فوتبال در ایران انجام شد و در سال ۱۹۴۰ یعنی ۷۸ سال پیش که تیم ملی ایران برای اولین بار به میدان رفت، هیچ کس گمان نمی کرد که فوتبال جزئی از زندگی مردم در ایران و سراسر جهان و نماد قدرت ملت‌ها محسوب شود. همدلی یا شکست ها و پیروزی ها از مرز طبقات اجتماعی، نسل ها و جنسیت ها بگذرد و همه آحاد جامعه ایرانی را تحت تاثیر قرار دهد و غم و شادی مردم در غم و شادی فوتبال عینیت یابد. جذابیت فوتبال به عنوان راه‌آورد دوران تجدد و تبدیل آن به یکی از مردم پسند ترین ورزش ها ناشی از ساختار منحصر به فرد آن است.

فوتبال بسان ساختار فرهنگی و اجتماعی است که فرایند خلاقانه مدنی کردن حوزه تفریح در دنیای مدرن را شکل داده و نظامات ارزشی، چارچوب‌های فرهنگی، ویژگی های اجتماعی و خصوصیات رفتاری ملت‌ها را بازتاب می‌دهد و مظهر دوستی و صلح و همکاری، منش اخلاقی و انسانی در آورده‌گاه های محلی، ملی و جهانی می‌شود.

فوتبال این هنر، صنعت، رسانه، اقتصاد، بیش از آن که ورزش صرف باشد، نقش ممتاز فرهنگی، اجتماعی و سیاسی ایفا کرده و به عنوان یکی پدیده قدرتمند و مدرن، آمل ملت ها را محقق می‌سازد و نه تنها به ارتقای شاخص های انسجام و وحدت ملی و تقویت غرور و هویت جمعی ملت ها کمک می‌کند بلکه به عنوان منبع طبیعی قدرت، منزلت و شأن ملت ها در عرصه جهانی محسوب می‌شود.

امروزه فوتبال ورزشی است که دیگر به گروه معین و یا ملت خاصی تعلق ندارد، بلکه با کسب هویت جهانی، کارکرد فراملی یافته و عامل پیوند دهنده ملت‌ها، دولت‌ها و تمدن‌ها شده است. فوتبال در جهان جدید همه مرزبندی‌های نژادی، قومی، زبانی و طبقاتی را محو کرده و دنیایی بدون مرز با ارزش‌های اجتماعی اعتلا یافته و شأن فرهنگی ممتاز را پیشکش می‌کند.

بازی فوتبال تمرین خویشتن داری در عین ستیزجویی است. در این نوع از ورزش همکاری در عین رقابت، به شیوه ای قانونمند و به دور از هرگونه خشونت و تجاوز به حقوق دیگران، از خلال پذیرش هنجارها و مقررات فوتبال تجربه می‌شود. از این‌رو حکمرانی اخلاق و فقدان تبعیض بین تیم‌ها و بازیکنان به خلق فرصت‌های برابر و احترام متقابل همه تیم‌ها، مربیان و بازیکنان می‌انجامد. به همین دلیل است که در فوتبال ارزش‌های اخلاقی درونی

می‌شود و سامان اجتماعی نوبنی مبتنی بر جامعه پذیری و فرایند یادگیری مداوم فراهم می‌آید و هنجارهای نهادینه شده این امکان را می‌یابند که به سرعت درون فرهنگ های مختلف و متنوع مورد پذیرش قرار گیرند.

امروزه فوتبال میدان گردهمایی بازیکنانی با رنگ ها، فرهنگ ها، مذاهب، زبان ها و ملیت های متنوعی است که همگی در پیشبرد جهانی شدن فرهنگ آن سهیم اند و با فوتبال با هم‌دیگر و با جهان سخن می‌گویند از این روست که فیفا امروز نقشی همانند سازمان ملل متحد یافته، طراح تئوری کاهش آشوب ها و به فراموشی سپردن دشمنی‌ها و تقویت دوستی‌ها و صلح پایدار میان ملت‌ها است و رقابت مسالمت آمیز، قانونمند و مطابق با نرم‌ها و استانداردهای به رسمیت شناخته میان تیر ها در دست‌نهایی سبز را نمونه ای از فرهنگ رقابت‌ت‌همراه با صلح و آشنی در عرصه جهانی معرفی می‌کند.

این خصلت جهانی شده فوتبال در عصر جهانی شدن، جلوه با شکوهی از مدارا و تحمل، در عین سخت کوشی و رقابت را به نمایش می‌گذارد و رشد فناوری های ارتباطی به تعمیم درونمایه این ره آورد خیره کننده مدد می‌رساند. جام جهانی فوتبال آخرین پرده رقابت میان تیم ها، دولت ها، مربیان، بازیکنان و تماشاگران است. کسانیکه برانند تا با تکنیک و آمادگی خود در عالی ترین آوردگاه جهانی قدرت خود را به رخ بکشند تا با ملت‌هایشان شادی فراوان، شکوه شایگان، شان بین المللی و منزلت فرهنگی بیافرینند و سهمی از حضور در بازار اعتبار جهانی کسب نمایند.

حضور تیم ملی فوتبال ایران در جام جهانی فرصت مغتنمی است تا با همدلی و تقاضای ملی شادی و ششف همگانی، نام بلند ایران بر گنبد افلاک طنین انداز شده و غیرت ایرانی شگفتی‌ساز شود.

تلاش های صورت گرفته در ماه‌ها و سال‌های اخیر که با همدلی و صبوری همراه بوده، با بازی خیره کننده بازیکنان در آوردگاه روسیه، در کتاب افتخارات این سرزمین جاودانه خواهد ماند. ان شاء الله

منبع ایسنا

«همدلی» از تلخی‌ها و شیرینی‌های جام جهانی در پایتخت گزارش می‌دهد

تهران، پشت هجده قدم

پرشوری در خیابان به چشمت نمی‌آید که لباس تیم ملی فوتبال ایران بر تنش باشد و از دور، عشق و احساسش را برای ملی‌پوشان روانه کند. در طی دو دهه انگار خیلی چیزها تغییر کرده.

او خاطراتش را از سال‌های گذشته فضای جام جهانی در تهران اینگونه روایت می‌کند: «۲۰ سال پیش، سال ۱۹۹۸، یوغایی بود در خیابان‌ها و میدان‌های پایتخت. مدارس را تعطیل می‌کردند به عشق ستاره‌های دوست داشتنی تیم ملی. از کریم باقری و خداداد عزیزی تا علی دایی و احمدرضا عابدزاده، پوسترها و کارت‌های کوچک تصویرشان در جیب هر پسر بچه‌ای پیدا می‌شد اما حالا انگار خیلی چیزها تغییر کرده. دلار با شیب تندی بالا می‌رود، سفرها کوچک شده، قیمت ماشین‌های فکسنتی امروز شده هم‌تراز با سوپرلوکس‌های آن زمان، سکه از مرز دو و نیم میلیون عبور کرده، رئیس انجمن آسیب‌شناسی اجتماعی ایران رسماً اعلام کرده ایران جزو ۱۰ کشور نخست به لحاظ میزان افسردگی است. مردم دیگر ذوق و شوقی ندارند، بحران‌های اقتصادی و سیاسی، نای‌شان را گرفته.»

مستولان این‌گیزها! او ادامه می‌دهد: «مرحله مقدماتی جام جهانی ۲۰۰۲، روز سیاه فوتبال ایران، تیم ملی باید می‌برد اما بحرین شکست تلخ ۳ بر یک را تحمیل‌مان کرد تا خنده‌ها روی لب خشک شود. مستولان سازمان صداوسیما از ترس ازدحام جمعیت در خیابان‌ها پس از پیروزی احتمالی و جشن صعود، وعده فیلم سیلوستر استالونه دادند و ده‌ها بار هم تبلیغش کردند تا شاید مردم به عشق «راکی» بنشینند در خانه‌های‌شان. خیابان‌ها اما حالا خیلی از عطر و رنگ جام جهانی است، حتی مدیران شهری هم انگار انگیزه‌ای ندارند تا حداقل برای ترمیم رابطه‌ای که فضای مجازی شکافش را عمیق‌تر کرده، اقدام کنند. نه نمادی، نه سمبلی و نه حتی اشاره‌ای به عظیم‌ترین رویداد فوتبالی جهان در خیابان‌های تهران نمی‌بینند.»

«نیمه» هم با اشاره به بیلبوردهای تبلیغاتی به «همدلی» می‌گوید: «معدود بیلبوردهایی هم که عکس ملی‌پوشان را در ویترن گذاشته‌اند و خواهان حمایت مردم شده‌اند، سنگ تبلیغات و منافع خود را به سینه می‌زنند. از سوی دیگر تا ۲۰۱۸ ایران به اندازه تیم‌های گذشته مخصوصاً تیم ۹۸ دوست داشتنی نیست. ستاره‌های امروز فوتبال ایران که بیشترشان دهه هفتادی هستند، جذابیت و کاریزمای دایمی، عزیزی، باقری، عابدزاده، استیلی و... را برای نشان ندارند. امروز جام جهانی ۲۰۱۸ در روسیه آغاز می‌شود و نگاه میلیاردها نفر به مسکو است برای تماشای هیجان و جذابیت اما تهران رنگی از انتظار فوتبال ندارد.»

با همه این صحبت‌ها حالا که برای هیج مقام و مسئولیتی مهم نیست که شهر ما و مردم ما سهمی از این هیجان جهانی داشته باشند، بیاید مطالبات‌مان را به این سطح تقلیل دهیم و این پیشنهاد پیش‌پاافتاده را به آنها بدهیم که باور کنید «بخش زنده این بازی‌ها در فضاهای عمومی و میدان‌های اصلی شهر موجب می‌شود مردم محلات و مناطق، دور هم جمع شوند و این اتفاق می‌تواند در افزایش تعاملات میان مردم و سوزندگی نقش زیادی داشته باشد و البته فضایی-مکانی هم برای تخلیه هیجان‌های سرکوب شده»

قبلاً بر سر در و دیوار خیابان می‌آمد، کانال‌ها و گروه‌های تلگرامی را مبتلا می‌کند.»

افسرده ... «مهدی» هم فضای این روزها را برای «همدلی» اینگونه توضیح می‌دهد: «خیابان‌ها نشانی از اتفاق ندارند، هیچکس انتظار نمی‌کشد، دل‌های مردم در روسیه نیست، تب جام جهانی، مریض‌شان نکرده، غرق شده‌اند در فکر و خیال و غم و غصه. سراغ جام جهانی را که می‌گیری، برخی پوزخندی تحویل می‌دهند، یکی قسط‌هایش را می‌شمارد و دیگری به فکر قرض‌هایی است که عقب افتاده. جوان

روزمره هیجان‌ات را می‌کشند». روح‌الله معتقد است «اگر زمانی برای ابراز هیجان‌ات، گپ‌وگفت و کل‌کل فوتبالی نیاز به تجمع در نقاط مختلف شهر و آغاز گفت‌وگو با غریبه‌هایی در اتوبوس یا قهوه‌خانه یا میدان شهر بود، اکنون می‌توانی با برداشتن گوشی همان کل‌کل‌ها را با دوستان چندین ساله‌تان که از نقاط مختلف دنیا با هم در ارتباط هستید داشته باشی و از جای‌تان هم تکان نخوری! این مختص فوتبال هم نیست. فعالان سیاسی گواهی می‌دهند که انتخابات دوره‌های پیش از همه‌گیرشدن اینترنِت، تماماً در خیابان برگزار می‌شد اما چند دوره‌ای است که بلایه که

آن روزهایی که می‌خندیدیم...

خود را نشان داده بودند؛ دوم خرداد ۱۳۷۶. این رخداد آن قدر شادی جمعی تولید کرد و آن قدر مهم بود که در افواه عمومی به شوخی و جدی، حتی راهمایی ایران به جام جهانی در آذر ۱۳۷۶، به آن نسبت داده می‌شد! گفته می‌شد راهمایی ایران به جام جهانی هدیه الهی به مردم برای رای ای است که به صندوق‌ها ریخته‌اند! این‌ها در حالی بود که اوضاع اقتصادی هم خوب بود؛ دست‌کم خیلی بهتر از سال‌های اخیر. اعتماد به‌نفس جمعی که در نتیجه رای سال ۱۳۷۶ ایجاد شده بود، به‌همراه ثبات اقتصادی و وضع معیشتی مناسب وقتی همراه تیم ملی می‌شد، چه معجون عجیبی پدید می‌آورد و این شد که شهر پر بود از نشانه‌های حضور ایران در جام جهانی. گویی یک ایران همراه تیم ملی بود.

۲۰ سال به جلو بپیامیم؛ خرداد ۱۳۹۷. باز هم ایران ما حاضر در جام جهانی است؛

«با هم قهرمانیم؛ یک ملت، یک ضربان.» بالا می‌رود، اما دریغ که نیمی از ایرانیان، سهمی از «یک ملت» ندارند؛ هیچ زنی در تصویر نیست. این نمونه‌ای از رخداد‌های مترادفی است که موجب شده حال ملت خوب نباشد. از قیمت مسکن، دلار، خودرو و سکه هم بگذریم که قرار است سال‌ها در حالت گرانی بماند. برجام و سیاست خارجی و سیاست داخلی و سیاست فرهنگی و بگير و ببندها را هم که حرفش را نمی‌زنیم؛ «مثنوی هفتاد من». این‌ها و بیشتر از این‌ها در حالی است که پارسال همین روزها مردم پرشور و نشاط به کسی رای دادند که می‌گفت «ما راه خود را انتخاب کرده‌ایم؛ راه ما آزادی است.» پرداختن به اینکه دولت پیدا و پنهان در این یک‌سال چه کرد، بماند برای بعد اما هرچه باشد، چنین عملکردی موجب شده است در آستانه جام جهانی، ایران پا به توپ نباشد.

مجدد مسعودی روزنامه‌نگار

برای من دهه شخصی، احتمالاً اولین مواجهه جدی با فوتبال، جام جهانی ۱۹۹۴ آمریکا بود و آن فینال کلاسیک: برزیل-ایتالیا و آن پنالتی کذایی روبرتو باجو که گل نشد و داغش را به دل همه عشاق ایتالیایی‌های زیبارو گذاشت. روماریو، پیتو، دونگا، کافو، زینهو، مازنهبو، رای، ال‌دایر، تافسارل... این تیمی بود که قهرمان جهان شد. جام پانزدهم اما هرچه داشت، ایران را نداشت و در نتیجه از شادی جمعی خبری نبود. ایران و خوشی دوره‌ی ماند برای چهار سال بعد: آذر ۱۳۷۶؛ مقدماتی جام جهانی؛ ایران-استرالیا؛ ۲-۰؛ و ه که شب عجیبی بود. خداداد عزیزی با پاس تودر علی دایی آن گل خاطره‌انگیز را در دقیقه ۷۹ به‌ثمر رساند و وقتی هم که ۹۰ دقیقه تمام شد، ساندروپل مجار ۸دقیقه جان به لیمان کرد تا سوت پایان را بنسوزد. بالاخره نواخت و حالا ایران آخرین راه‌یافته به جام شانزدهم بود. بعد از ۲۰سال دوباره به این مسابقات مهم راه یافته بودیم و مگر می‌شود توصیف کرد شادی مردمانی که کف شهر به پایکوبی مشغول بودند و نام ایران را با افتخار فریاد می‌زدند؟! سه نمایمان در فرانسه مقابل یوگسلاوی، آمریکا و آلمان نیز راضی کننده بود که حتی برد بود بر یک مقابل آمریکایی که گفته می‌شد دشمن است، چه غوغایی میان مردم و سیاست‌پون ایجاد کرد و فیفا آن را «بازی قرن» نام نهاد. گرچه نمایش‌های ایران درخشان بود و همین خود شادی می‌آورد و گرچه نفس حضور ایران در جام جهانی، آن هم بعد از ۲۰سال خود شوق‌افزا بود، اما چیزی تمام این شادی‌ها را چند برابر می‌کرد: حتی بدون جام جهانی هم حال مردم خوب بود. حال مردم خوب بود، چون همان وقت‌ها بود که مردم اراده

شرکت ملی نفت ایران
شرکت ملی مناطق نفت‌خیز جنوب
شرکت بهره‌برداری نفت و گاز گچساران

فراخوان ارزیابی کیفی مناقصه خرید (دومر حله‌ای)

به شماره در خواست (۹۶۰۰۱۹۲) شماره مناقصه (۱۲۰/ج ب/۹۷)

شماره مجوز: ۱۳۹۷.۱۲۵۶

تاریخ گشایش پاکات ارزیابی کیفی ۹۷/۰۵/۰۷

لازم به ذکر است برنامه زمان‌بندی و تحویل اسناد مناقصه پس از ارزیابی کیفی برای شرکت‌هایی که حداقل نمره اعلام‌شده را کسب نمایند طی دعوتنامه اطلاع‌رسانی خواهد شد. در ضمن ارائه تصویر برابر با اصل آخرین تغییرات صاحبان امضاء مجاز درج‌شده در روزنامه رسمی الزامی بوده و ارائه ۲۵٪ پیش‌پرداخت مقدر نمی‌باشد. (طبق قانون حمایت از تولیدکنندگان داخلی، مشروط به تأیید فنی کالای سازندگان/ تولیدکنندگان داخلی، مشروط به تأیید فنی کالای پیشنهادی اولویت خرید با آنها می‌باشد)

روابط عمومی شرکت بهره‌برداری نفت و گاز گچساران

آخرین مهلت دریافت اسناد ارزیابی کیفی ۹۷/۰۵/۰۳

روزنامه شهره

سازمان آگهی:

۰۹۱۲۴۸۸۸۲۷۲

۰۹۱۲۶۸۷۰۱۹۱

۰۲۱۸۸۹۹۴۶۰۸